

DAEDALVS ET ICARVS

1 Quīntus: “Nōnne rēx Mīnōs Thēseum cum Ariadnā fugientem persecūtus est?”

Syra: “Certē rēx eōs persequī coepit, sed nāvis Thēseī nimis celeris fuit. Mīnōs, quamquam celeriter nāvīgāvit, nōn tam celer fuit quam Thēseus neque eum cōsequī potuit. Tum rēx irātus cēpit Daedalum, quī fīlum cōfēcērat et Ariadnae dederat, eumque in labyrinthum inclūdī iussit ūnā cum eius Īcarō filiō; vērūm pater et fīlius mīrābilī modō ē labyrinthō fūgērunt. Crās tibi nārrabō dē fugā eōrum, hodiē plūs temporis ad nārrandum nōn habeō: iam hōram cōsūmpsī in nārrandō.”

Quīntus: “Neque tempus melius cōsūmere potuistī! Nōn oportet in mediā fābulā finem nārrandī facere. Quoniam māiōrem fābulae partem iam nārrāvistī, partem reliquam quoque nārrāre dēbēs. Ego parātus sum ad audiendum.”

Ad hoc Syra “Ergō” inquit, “quoniam tam cupidus es audiendī, reliquam fābulam tibi nārrābō:

per-sequī = (fugientem) sequī

celer -eris -ere:
 equus celer (*m*)
 nāvis celeris (*f*)
 pīlum celere (*n*)
 capere-iō cēpisse captum

cōn-ficere -iō -fēcisse
 -fectum = facere
 vērūm = sed
 Īcarus -ī *m*

fuga -ae *f* < fugere
 ad nārrandum = ad nārratiōnem
 cōn-sūmere
 in nārrandō = in nārratiōne

finis nārrandī = finis nārratiōnis
 quoniam = quia

reliquus -a -um = cēterus

cupidus audiendī = quī audire cupit
 reliqua fābula = reliqua fābulae pars

in-venire = reperire

audāx -ācis = audēns
 āera acc (= āerem)
 ef-fugere < ex + fugere
 cōnsilium -ī n: c. eius =
 quod facere cōstituit
 cōnsidere -sēdisse

carcer -eris m
 per nōs : sine auxiliō
 quis-quam = ūllus homō
 (neque q. = et nēmō)
 iuvāre iūvisse: eum i.
 = eī auxiliū ferre
 haud = nōn

paene = prope
 diī = deī

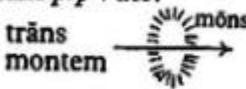
carcer

ex-cōgitāre

orbis
 -is m

līber -era -erum
 trāns prp + acc:
 trāns montem

imitārī: avēs i. = facere
 ut avēs
 ē-volāre

quidem = certē
 studiōsus -a -um =
 cupidus discendī

“Daedalus in labyrinthō inclūsus cum filiō suō intrā
 mūrōs errābat nec exitum invenire poterat, etsī ipse 20
 labyrinthum aedificāverat. Quoniam igitur aliae viae
 clausae erant, ille vir audāx per āera effugere cōstituit.
 Īcarus autem, quī cōnsilium patris ignōrābat, humī
 cōnsēdit et “Fessus sum” inquit “ambulandō in hōc
 carcere, quem ipse nōbīs aedificāvistī, pater. Ipsī per 25
 nōs hinc effugere nōn possumus, neque quisquam nōs
 in fugiendō iuvāre poterit, ut Thēseum iūvit Ariadna.
 Haud longum tempus nōbīs reliquum est ad vīvendum,
 nam cibus noster paene cōsūmptus est. Ego iam paene
 mortuus sum. Nisi diī nōs iuvābunt, numquam vīvī 30
 hinc ēgrediēmur. Ō diī bonī, auxiliū ferte nōbīs!”

“Daedalus vērō “Quid iuvat deōs invocāre” inquit, 11
 “dum hīc quiētus sedēs? Quī ipse sē iuvāre nōn vult,
 auxiliū deōrum nōn meret. At nōlī timēre! Ego cōnsi-
 lium fugae iam excōgitāvī. Etsī clausae sunt aliae viae, 35
 ūna via nōbīs patet ad fugiendum. Intuēre illam aquī-
 lam quae in magnum orbem circum carcerem nostrum
 volat! Quis est tam līber quam avis quae trāns montēs,
 vallēs, flūmina, maria volāre potest. Quīn avēs caelī
 imitāmur? Mīnōs, quī terrae marīque imperat, dominus 40
 āeris nōn est: per āera hinc ēvolābimus! Hoc est cōnsi-
 lium meum. Nēmō nōs volantēs persequī poterit.” “Ego
 quidem studiōsus sum volandī” inquit Īcarus, “sed ālae
 necessāriae sunt ad volandum. Quoniam diī nōbīs ālās
 nōn dedērunt, volāre nōn possumus. Hominēs sumus, 45

nōn avēs. Nēmō nisi deus nātūrā suā mūtāre potest. Avēs nātūrā volāre possunt, hominēs nōn item.” Tūm Daedalus “Quid ego facere nōn possum?” inquit, “Profectō arte meā ipsa nātūra mūtārī potest. Multās rēs
 50 mīrābilēs iam cōnfēcī, quae artem meam omnibus dēmōstrant, nōn solum aedificia magnifica, ut hunc labyrinthum, vērū etiam signa quae sē ipsa movēre possunt tamquam hominēs vīvī. Ālās quoque cōnficere possum, quamquam opus haud facile est.” “Audāx quidem est cōnsilium tuum” inquit Īcarus, “sed omne cōnsilium fugiendī mē dēlectat, ac tū id quod semel excōgitāvistī perficere solēs.” “Certē cōnsilium meum perficiam” inquit pater, “Ecce omnia habeō quae necessāria sunt ad hoc opus: pennās, cēram, ignem. Igne cēram
 60 molliam, cērā mollī pennās iungam et in lacertīs figam.”

“Daedalus igitur arte mīrābilī sibi et filiō suō ālās ingentēs cōnfēcit ex pennīs, quās cērā iūnxit et in lacertīs fixit. Postquam finem operis fēcit, “Opus iam perfectum est” inquit, “ecce exemplum artis meae novissimum. Avēs quidem nōn sumus, sed avēs imitābimur in
 65 volandō. Ventō celerius trāns mare volābimus, nūlla avis nōs cōsequī poterit.”

“Īcarus studiōsus volandī ālās hūc illūc mōvit, nec sē suprā humum levāre potuit. “Ālae mē sustinēre nōn
 70 possunt” inquit, “Tū docē mē volāre!” Statim Daedalus sē ālīs levāvit et “Nisi ālās rēctē movēs” inquit, “volāre nōn potes. Imitāre mē! Haud difficilis est ars volandī.

nisi deus : praeter deum

nōn item : nōn possunt

ars artis *f*: ars mea = id quod facere possumignis
-is *m*

tam-quam = sicut

opus -eris *n*cōnsilium fugiendī
= cōnsilium fugae
per-ficere -iō -fēcisse
-fectum < per + facerepenna -ae *f*mollire = mollem facere
lacertus -ī *m* = brachium
superius
ingēns -entis = valdē
magnus
iungere iūnxisse iūnctum
figere fixisse fixum

movēre mōvisse mōtum

levāre (< levis)
= tollere

sūsum[↑]↔deorsum[↓]

puerum ōsculātus = postquam puerum ōsculātus est

īnfimus -a -um *sup* < īnferus, *comp* inferior
sīn = sī autem

summus -a -um *sup* ↔ īnfimus; *comp* superior
ūrere ussisse ustum
= igne cōsūmere
cautus -a -um ↔ audāx
estō! estōte! = es! este!
(*imp*)

aliquis : aliquī vir
su-spicere -iō = sūsum
aspicere

libertās -ātis *f* < liber

dē-spicere (↔ suspicere)
= deorsum aspicere
multitūdō -inis *f* (< multū)
= magnus numerus

tibi vidētur : tū putās

rēs magna esse mihi vidētur = rem magnam esse putō

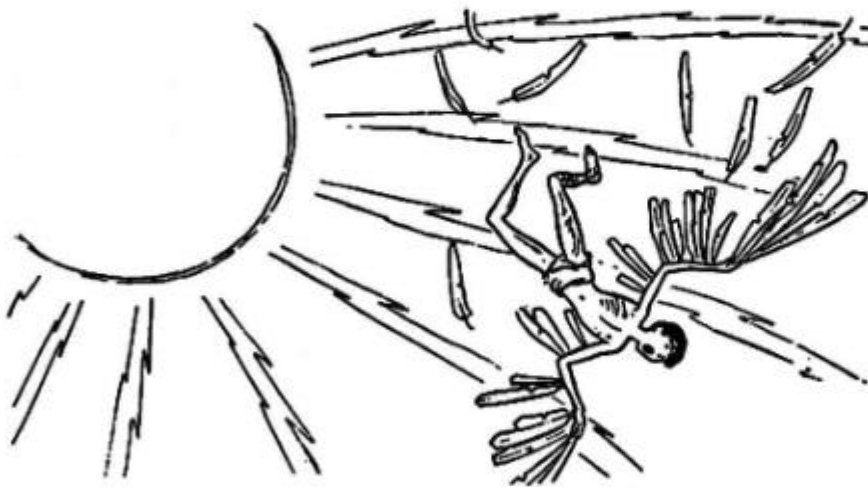
paen-īnsula -ae *f* < paene
īnsula
Isthmus -ī *m*

Movē ālās sūsum deorsum hōc modō!” Ita pater filium suum artem volandī docuit tamquam avis pullōs suōs. Tum puerum ōsculātus “Parātī sumus ad volandum” 75 inquit, “sed prius hoc tē moneō: volā post mē in mediō āere inter caelum et terram, nam sī in īnfimō āere prope mare volābis, pennae ūmidae fient, sīn volābis in summō āere prope caelum, ignis sōlis cēram molliet atque pennās ūret. Nōlī nimis audāx esse in volandō! 80 Cautus estō, mī fili! Iam sequere mē! Carcerem nostrum effugimus — liberī sumus!”

“Haec verba locūtus Daedalus cum filiō sūsum ē 111 labyrinthō ēvolāvit, neque quisquam fugam eōrum animadvertit nisi aliquī pāstor, quī forte suspiciēns eōs 85 tamquam magnās avēs volantēs vīdit ac deōs esse arbitrātus est. Mox pater et filius Crētam reliquērunt, neque vērō rēctā viā Athēnās in patriam suam volāvērunt, sed novā libertāte dēlectātī in magnum orbem suprā mare Aegaeum volāre coepērunt. Īcarus dēspiciēns 90 multitūdinem īnsulārum mīrātus est: “Ō, quot parvae īnsulae in marī ingentī sunt!” Daedalus vērō “Illae īnsulae” inquit “haud parvae sunt, quamquam parvae esse videntur. Certē Mēlos īnsula, quae īfrā nōs est, nōn tam parva est quam tibi vidētur.” Īcarus: “Sed illa īn- 95 sula quae nōbīs ā sinistrā est multō māior esse mihi vidētur. Quae est illa īnsula?” Daedalus: “Peloponnēsus est, Graeciae pars, nec vērō īnsula est, sed paenīnsula, nam Peloponnēsus terrā angustā, quae Isthmus vocā-

100 tur, cum reliquā Graeciā coniungitur. Prope Isthmum
 sita est Corinthus, urbs pulcherrima, nec procul absunt
 Athēnae, patria nostra.” “Sī altius volābimus, nōn sō-
 lum Graeciam, sed paene tōtum orbem terrārum spectā-
 105 vāvit. Illinc nōn solum magnās Eurōpae et Asiae partēs
 dēspiciēbat mīrāns, vērūm etiam ōram Āfricae procul
 cernēbat, deinde suprā sē sōlem in caelō serēnō lūcen-
 tem suspexit. Statim puer, cupidus sōlem propius aspi-
 ciendī, quamquam pater eum monuerat, in summum
 110 caelum ascendit...”

Hic Quīntus, quī exitum fābulae studiōsē exspectat,
 interrogat: “Quid tum accidit?”

Syra: “Tum factum est id quod necesse erat accidere:
 ignis sōlis propinquī cēram, quā pennae iūctae et fixae
 115 erant, mollīvit et pennās ussit. Puer territus, lacertōs
 nūdōs quatiēns, in mare cecidit ac mersus est, neque
 pater eī auxilium ferre potuit. Ea maris Aegaeī pars in
 quā Īcarus mersus est ā nōmine eius ‘mare Īcarium’

Corinthus -ī f

orbis terrārum = omnēs
 terrae (Eurōpa, Asia,
 Āfrica)
 temerārius -a -um =
 nimis audāx

-spicere -iō -spexisse
 -spectum

exitus = finis

accidere -disse = fieri:
 accidit = fit/factum est

orbis terrārum

propinquus -a -um = quī
 prope est

quaterere -iō = celeriter
 hūc illūc movēre
 mergere mersisse
 mersum

Īcarius -a -um < Icarus

invenire -vēnisse
-ventum

omnis -e = tōtus

tempus dormiendī est =
tempus est dormire

cāsus -ūs *m* < cadere
valdē, *comp* magis,
sup māximē

ab-errāre

quārē nārrātur fābula?
monendī causā nārrātur

re-vocāre

volāre sibi vidētur = sē
volāre videt/putat

appellātur. Item īnsula propinqua, in cuius lītore corpus puerī inventum est, etiam nunc 'Īcaria' vocātur. 120

"Ecce omnem fābulam habēs dē puerō temerāriō quī libertātem quaerēs mortem invēnit. Iam tempus dormiendī est. Nōnne fessus es longās fābulās audiendō?"

Quīntus caput quatit et "Nōn sum fessus, nec illa fābula longa esse mihi vidētur. Ex omnibus fābulīs haec 125 dē cāsū Īcarī mē māximē dēlectat, etiam magis quam illa dē filiō Sōlis, quī currum patris regere cōnātus item dē summō caelō cecidit, quod ab orbe sōlis stultē aber-rāverat. Semper valdē dēlector tālēs fābulās audiendō."

Syra: "Ego nōn minus dēlector nārrandō illās fābulās, 130 nōn modo quod ipsae per sē pulcherrimae esse mihi videntur, sed etiam quia exitūs fābulārum hominēs temerāriōs optimē monent. Tālis enim est hominum nātūra, et quidem māximē puerōrum. Nōn solum dēlectandī causā, vērūm etiam monendī causā nārrātur fābula dē 135 filiō Daedalī, nam quod illī puerō accidit, idem omnī puerō accidere poterit, nisi patrī suō pāret. Nōlī Īcarum imitārī, mī Quīnte! Semper cautus estō! Vērūm haud necesse est tē ā mē monērī post id quod herī tibi accidit. Certē ille cāsus tuus melius tē monet quam ūlla fābula!" 140

Hīs verbīs puerō monitō, Syra tandem nārrandī fī-nem facit. Neque Quīntus eam abeuntem revocat, sed in lectō recumbit oculōsque claudit. Mox puer in som-nīs sibi vidētur ālīs ōrnātus trāns montēs et flūmina volāre. 145